



ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΑΠ' ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΜΟΥ

Του Πάωλ Βερλαίν

Σκυφτός κυτάζω άπ' τ'ο παραθύρ'ό μου πρ'ός τ'η θαμπή τ'ήν άκρη τ'ού άσπρου δρόμου.

Κάποιες φωνές λειψές, μισοσβυσμένες φτάνουν σ'τ' άφτιά μου άγνώριστες και ξένες.

'Ακούω στοχαστικά τ'η ραγισμένη τ'ού έσπερινού καμπάνα π'ού σημαίνει.

Ευπρόην βαθειά μου κόποια άγαπημένα Τραγούδια, άπό καιρό λησμονημένα.

Κυτάζω σιωπηλά άπ' τ'ο παραθύρι τ'όν ήλιο τ'όν ώχρό π'ού πάει νά γειρή.

Σβόνουν χλωμά σ'τ'ης δύσης τ' άνθραγάλι τ'ης χίμαιρας τ'ά ρόδα άγάλι-άγάλι.

Νιώθω νά πνίγεται άθελα ή φωνή μου κι' άναστενάζει άνήσυχη ή ψυχ'ή μου.

Πέφτει τ'ο βράδι γύρω μου τριγύρου, σάν τ'ην κρυφή φοβέρα ένός όνειρου.

Βλέπω μακρ'ά σ'τ'ο δρόμο σ'ε λίγη ώρα τ'η σκοτεινή π'ού π'ρόβαλε τ'η μπ'όρα.

Περνοϋνε βιαστικά και φοβισμένα μπ'ρός μου δυ'ο-τρ'ία πουλιά κυνηγημένα.

Στ'η μπ'όρα έχω τ'ά μάτια καρφωμένα π'ού ξεχωρίζει κι' έρχεται δ'ολοέ-α.

Λίγα παιδι'ά π'ού άπόμειναν σ'τ'η στράτα μονάχα τ'ους πηδώντας π'άν τραχάτα.

Κυτάω τ'η μαύρη μπ'όρα π'ού σιμώνει κι' όλο βογγάει και κλαίει και δυναμώνει.

Με μι'ά; ό τόπος όλος σκοτεινιάζει κι' ό λόγγος ό πυκνός άνατριχιάζει.

Βγαίνω νά ιδ'ω καλύτερα τ'η μπ'όρα π'ού θά πλακώση άκράτητη σ'τ'η χώρα.

Κάμποσα φύλλα έν'ω χαροπαλεύουν σ'τ'όν άνεμο άρχινάνε νά χορεύουν.

Κι' έν'ω προσμέν'ω, μόνος μου σ'τ'ην πλάση, τ'η μπ'όρα π'ού σ'ε λίγο θά ξεσπάση...

ΑΓΑΠΗ

Του Λαμαρτίνου

Μόνη σ'ε βροχή μι'ά χλωμή τ'ού χινοπ'όρου μέρα σ'τ'όν έρ'μο δρόμο τ'η στιγμή π'ού έχοχόταν τ'ο δρολάπι: Πρ'οσπέρασες άμίλητη μπ'ρός μου κι' έχάθης πέρα. Κι' άκόμα κλαίω τ'ην άγνωστη π'ού μούψυγεν άγάπη...

Μεταφρ. Γ. Κοτζίούλα.

Όμως έντι δέν έν' τ'ώρα άσπρα πάνε άπ' τ'η μέση' νέες όλες πιά χαρούτε, σ'τ'ο έξ'ης δέν καρτεροϋμεν' ήμεις όλοι πιά θά ιδ'οϋμεν

και καμιά δέν θ' άποτύχη, τ'ώρα π'ην ν'όνητά μας και τ'όν κόσμο νά χαροϋμε τι προσμέν'ομε ; ως πότε ;

Μά ή συνήθεια τ'ού τραγώματος δέν μ'πόρεσε νά ξεροζιωθ'ή έντελ'ως. Άπεναντίας άπλωσε και έξέτεινε τ'ους πλοκαμούς τ'ης μέχρι τ'οιούτου σημείου, ώστε μετά έν'η ό Πατριάρχης Άγαθάγγελος κι' ή περι' αυτόν 'Ιερά Σύνοδος έβγαλαν σ'τά 1827 νέο κανονισμό, δυνάμει τ'ού όπολου έπρεπε : «Νά καταργηθ'ή και νά σηκωθ'ή διόλου τ'ο τράχωμα και μήτε παρ'ά τ'ών γονέ'ων τ'ης κόρης, μήτε παρ'ά τ'ών συγγεν'ών ή ξέν'ων, μήτε φανερ'ως και έν προκοινομύ'ων, μήτε κρυφίως π'ρό τ'ού γάμου, μήτε μετά τ'όν γάμον νά δίδονται μειρητά άσπρα τ'ά λεγόμενα τραγώματα»...

Μά τ'ο τράχωμα δέν τ'ο ξεροζίωσε κανέναν άφοροσ'μός. Έξαφανίσθηκε άπ' τ'ην 'Αθήνα μόνο του, με τ'ην πάροδο τ'ού χρόνου και με τ'όν έκπολιτισμό τ'ών ήθ'ών.

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΔΙΑΛΟΓΙ, ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ, ΑΣΤΕΙΑ

Στ'ο ραφείο. 'Ο άπαιτητικός πελάτης και ό εγωϊστής ράφτης :



— Πώς ! 'Ο Θεός έκαμε έξη ήμέρες γιά νά δημιουργήση τ'όν κόσμο, και σ'εις έκάματε τέσσερες βδομάδες, γιά νά φτιάσετε αυτό τ'ο πανταλόνι ;

— Βέβαια, φίλε μου. 'Αλλά κυτάξτε τ'όν κόσμο... έννε γεμάτος άτέλειες... Κυτάξτε ύστερα κι' αυτό τ'ο πανταλόνι. Θά μπορούσε νάφτιανε ό Θεός καλύτερο ; ...

'Η μάγισσα σ'τ'όν άπένταρο επισκέπη της, π'ού θέλει σ'ώνει και καλά νά μ'ήθη τί τ'ού επιφύλλοσει τ'ο μέλλον :

— 'Ως π'ού νά γίνετε σαραντάρες θά ύπεφέρετε πολλή δυστυχία.

— Και ύστερα ;... Και ύστερα ;

— 'Ε, ύστερα θά συνηθίσετε !...

Τ'ο τάξιμο τ'ού Μαΐσ'η.

'Ο Μωϋσ'ης Βίνεο πάει σ'την άγορά και άγοράζει ένα άλογο.



'Αλλά γροβρίζοντας σ'τ'ο σπ'ίτι του κατελήφθη άπό μι'ά φοβερή καταιγίδα, ώστε γιά μι'ά στιγμή ένόμισε π'ώς θά τ'όν παρέσυραν τ'ά νερά.

'Απόνοι σ'την άπελπισία του τότε προσευχήθηκε σ'τ'ο θεό τ'ού 'Ισραήλ και τ'ού έπεε ότι άν τ'όν σώση άπό τ'ο δεύτερο αυτό κατακλυσμό τ'ού ύπόσχεται τ'ο άλογο π'ού άγόρασε χίλια φράγκα νά τ'ο πουλήση μόνο είκοσι πέντε και νά μοιράση τ'ά χ'ρήματα σ'τους πτωχούς. 'Η καταιγίς ός διά θαύματος έπέρασε άμέσως. Τότε ό Μωϋσ'ης γιά νά μη έκτελέση τ'ο τάξιμο και νά μήν παραβ'η και τ'ο λόγο π'ού έδωσε σ'τ'ο θεό έπ'ηγε τ'ην άλλη ήμέρα σ'την άγορά με τ'ο άλογο γιά νά τ'ο πουλήση είκοσιπέντε δραχμ'ες, αλλά είχε μαζί του και μι'ά κόττα.

— Πόσο αυτό τ'ο άλογο ;

— Μόνο είκοσιπέντε δραχμ'ές, έπεε ό Μωϋσ'ης, αλλά δέν τ'ο πουλώ χωριστά άπό αυτήν τ'ην κόττα.

— Και πόσο τ'ην κόττα ;

— Χίλια φράγκα !...

Στ'ο δρόμο. 'Ο Μωϋσ'ης και ό 'Αβραάμικος πέφτουν έξαφνα ένάνω σ'ένα άγριόσκ'ολο, τ'ο όποϊο τ'ους γαυγίζει και τ'ους δείχνει άπειλητικά τ'ά δόντια του.



— Πάνε πίσω. Αυτός ό σκύλος γαυγίζει πολύ άγρια, λείει ό Μωϋσ'ης.

— Μή φοβάσαι. Ξέρεις πολλή καλά τ'ην παροιμία ότι σκύλοι π'ού γαυγίζουν δέν δαγκώνουν, τ'ού άπαντάει ό 'Αβραάμικος.

Κι' ό Μωϋσ'ης κουνώνοντας τ'ο κεφάλι του :

— Χμ... Τ'ο ξέρω εγώ αυτό. 'Αλλά τ'ο ξέρει κι' αυτός ό σκύλος ;...

Πρακτικός άνθρ'ωπος...

'Ο κ. Μπλουμνιταλ ό πλουσιος τραπεζίτης, δέχεται τ'ην έπίσκεψη ένός νέου π'ού τ'ού λέγει :

— Κύριε Μπλουμνιταλ, έχω τ'ην τιμ'ην νά ζητήσω τ'ην κόρη σας είς γάμον.

— Ποιά άπό τις τέσσερες ;

— Έχω έμπιστοσύνη σ'ε σ'ας κύριε Μπλουμνιταλ. Δόστε μου όποια θέλετε. 'Αρχει νά μ'ου δώσετε μι'ά !...

Διγαμία.

'Όταν ό Μολ'οξ έβγ'ηκε άπό τ'η φυλακή όπου είχε έντίσει τ'ην ποινή του ως δίγαμος, ένας φίλος του τ'όν έρώτησε.

— Γιατί σ'ε είχαν μέσα Μολ'οξ ;

— Γιατί είχα λησμονήσει νά σκοτώσω τ'ην πρώτη μου γυναίκα όταν έπ'ηρα τ'η δεύτερη.

